

Spøkebeskrivelsen.

Hei, jeg skal nå fortelle om en gang jeg var ute på tur. Det høres kanskje ganske alminnelig ut, men denneturen var ikke helt normal. Det vil du skjønne når du leser.

Alt startet en sen oktoberkveld. Jeg hadde jobbet lenge med lekser og kjente at jeg trengte en tur ut. Jeg var nemlig ikke som alle andre. Jeg likte å gå turer vært på kvelden virkelig når det var mørk og man kunne se månen på den mørke himmelen. Det kunne man den kvelden. Jeg gikk ut av huset der jeg bodde når klokken var elleve.

Jeg bestemte meg for å gå den første turen gjennom Gartnerkogen. Gartnerkogen var en mørk og dyster skog, og noen ganger kunne man høre mystiske lyder derfra. Det var det jeg likte best godt med den skogen, den intense trykningen.

Efter at jeg hadde gått inn i skogen blåste det pufsetlig opp, men jeg fortsatte å gå. Det var alltid vind i Gartnerkogen. Efter at jeg hadde gått i en halv time lynte det å blåse opp til storm og regn. Efter hvert ble det vær ille at jeg måtte finne et sted

å våke ly. I et plutselig lynglimt fikk
jeg øye på noe jeg aldri hadde hørt
si før. Et hus. Et stort, mørkt og
mektig hus på en liten høyde. Det prøvde
ut seg et lys. Jeg bestemte meg for å gå
og kikke på for å se om det var noen hjemme.

Jeg gikk opp bakken og banket på. Når jeg
hadde banket på tre ganger gikk døren
av seg selv. Jeg gikk nokne inn.

- Velkommen.

Den mørkestemte fulte hele rommet. Jeg fikk frøstinger,
og grøset. Plutselig kom en mann ut i rommet.
Han måtte være en butler.

- Du må være [F1] ?

- Ehh... ja.

- Hei. Tilslutt i dette huset er en uscent
ensom mann.

- Ok?

- Han ønsker seg en ny hertuginne